

řekla, že onen lístek nepsala, stačí k tomu poznamenati, že se ke skutkové podstatě zločinu kladeného obžalované za vinu vyžaduje po stránce subjektivní jen, by si byl pachatel toho vědom, že vypovídá jako svědek před soudem pod přísahou nepravdu, a že ve stížnosti zdůrazňovaná pohnutka k činu nemůže na skutkové podstatě zločinu kladeného obžalované za vinu nic měniti. Bylo tudíž zavrhnouti zmáteční stížnost jako dílem neodůvodněnou, dílem po zákonu neprovedenou.

Čís. 3505.

Pro trestnost podněcování k násilnému nastolení diktatury dvou stran (dělníků a rolníků) s hlediska § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky je lhostejno, že pachatel hlásal jen program politické strany; i taková činnost je dovolena jen v mezích platných zákonů trestních.

(Rozh. ze dne 4. června 1929, Zm I 133/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 16. ledna 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů :

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že ve výroku »ať žije vláda rolníků a dělníků« nelze vůbec spatřovati nic trestného, poněvadž prý je v podstatě jen veřejným hlásáním programu komunistické strany ve státě dovolené; nelze prý takové výroky trestně stíhati již pro nedostatek trestného vědomí pachatele, který prý nemůže si býti vědom, že se dopouští něčeho trestného, hlásaje veřejně program politické strany a získávaje jí stoupence. Zmateční stížnost přehlíží jednak, že rozsudek shledává podněcování k páčání zločinu podle § 1 zák. na ochr. rep., t. j. k násilnému nastolení diktatury dvou stran, nejen v závěrečných slovech řečnickových »ať žije vláda rolníků a dělníků« (jež rozsudek vykládá jako projev podněcující k násilnému zavedení diktatury dělníků a rolníků ve státě a důsledkem toho k odstranění nynější státní formy demokraticko-republikánské), nýbrž i v ostatním obsahu řeči, jímž podle přesvědčení soudu obžalovaný podněcoval k odstranění nynější vlády jako představitelky demokraticko-republikánské formy státní a tudíž i této státní formy samé, a to násilím, ježto vyhrožoval, že dělnictvo »pozvedne pěst«, že »použije i jiných prostředků (rozumí se, než mírných a parlamentárních), by dosáhlo tohoto cíle. Vychází-li se z celého obsahu rozsudku a ze zjištěného smyslu výroku, nelze v pořadí řeči obžalovaného pod trestní ustanovení § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. shledati právní omyl. Obžalovaného neomlouvá, že hlásal »jen program strany«, poněvadž i taková činnost jest dovolena jen v mezích platných trestních zákonů, nehledíc ani k tomu, že odstranění demokraticko-republikánské formy státní prostředky násilnými jest sotva doznáním programem strany komunistické. V druhé řadě namítá zmáteční stížnost podle čís. 10 § 281 tr. ř., že prý pouhý výrok »ať žije vláda rolníků a dělníků«, lze podřaditi nej-

výše pod trestní ustanovení § 14 čís. 1 zák. na ochranu republiky, (přechin rušení obecného míru veřejným pobuřováním proti demokraticko-republikánské formě státní), poněvadž prý z tohoto výroku o sobě nelze ještě souditi, že obžalovaný měl na mysli násilné zavedení diktatury dělníků a rolníků. Zmateční stížnost byla by odůvodněna, kdyby nebyl obžalovaný doporučoval k odstranění demokraticko-republikánské formy státní prostředky násilné; poněvadž tak činil a jeho konečný výrok samozřejmě lze vykládati jen v souvislosti s předcházejícím obsahem řeči, v němž se mluví výslovně o »svržení demokracie sevřenou pěstí a jinými (roz. než mírnými a dovolenými) prostředky«, netřeba se přiti o to, zda lze zavedení diktatury dosíci i bez násilí, an pro souzený případ soud zjišťuje, že smyslem řeči obžalovaného bylo podněcovati ke změně platné ústavy, zvláště demokraticko-republikánské státní formy cestou násilnou.

Čís. 3506.

Majitel hotelu, který pronajímá pokoje ženštinám docházejícím do hotelu v průvodu mužů za účelem soulože, i jeho osoba služebná, která tak činí bez jeho vědomí, dopouští se přestupku proti veřejné mravopoctnosti podle § 515 tr. zák. i když neví, že jde o prostitutky; je-li mu tato okolnost známa, dopouští se přestupku kuplířství podle § 512 a) tr. zák.

Ustanovení § 512 tr. zák. platí i po vydání zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. června 1929, Zm I 351/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Praze na Král. Vinohradech ze dne 22. listopadu 1928, jímž byly obžalované podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěny z obžaloby pro přestupek proti veřejné mravopoctnosti podle § 512 písm. a) tr. zák. a rozhodnutím zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 19. prosince 1928, jímž byl rozsudek prvé stolice potvrzen, byl porušen zákon v ustanovení § 262 tr. ř. ve spojení s § 515 tr. zák.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Praze na Král. Vinohradech ze dne 22. listopadu 1928 byly obžalované Marie S-ová, majitelka hotelu, a Emilie S-ová, pokojská, sprostěny z obžaloby pro přestupek proti veřejné mravopoctnosti ve smyslu § 512 písm. a) tr. zák., kladený jim za vinu proto, že přechovávaly nevěstky k provozování jich nedovolené živnosti. Rozsudek zjišťuje sice o šesti ženštinách, že docházely do hotelu obžalované Marie S-ové za účelem soulože jednak s tímž mužem, jednak z různými muži a, že si pokoj najímaly buď na hodinu nebo na noc, pokoje pak že jim pronajímaly buď ta nebo ona obžalovaná; soud nenabyl však přesvědčení o vině obžalovaných proto, že zákonem ze